

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupen Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2022, č. j. 20 A 11/2022-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2022, č. j. MSK 65343/2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hlučín (dále též „městský úřad“) ze dne 7. 3. 2022 č. j. HLUC/14305/2022/OVH/Po (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 32 odst. 2 písm. g) zákona číslo 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále též „zákon o vodovodech a kanalizacích“), kterého se měl dopustit tím, že se od 4. 12. 2018 do 20. 12. 2021 dožadoval finančního plnění, kterým podmiňoval udělení souhlasu s připojením vodovodní přípojky na vodovodní řad pro veřejnou potřebu v jeho vlastnictví a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody pro plánovanou novostavbu rodinného domu manželů K. v katastrálním území M., čímž měl porušit povinnost uvedenou v § 8 odst. 5 téhož zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud předně uvedl, že je nesporné, že se manželé K. chtěli připojit na část vodovodního řadu ve vlastnictví žalobce. Za předmět sporu označil to, zda manželé K. podali řádnou žádost o připojení k vodovodu (včetně toho, zda pro takovou žádost platí povinné náležitosti stanovené pro podání podle správního řádu) a zda připojení vodovodní přípojky manželů K. umožňovaly v rozhodné době kapacitní a technické možnosti vodovodu ve vlastnictví žalobce.

[3] Krajský soud námitku, že manželé K. nepodali řádnou žádost o připojení k vodovodu, považoval za nedůvodnou. Vzhledem k tomu, že žalobce námitky stran formálních náležitostí žádosti o připojení uplatnil poprvé v řízení o žalobě, nebylo možné správním orgánům vytýkat, že se povinnou formou žádosti o připojení v odůvodnění svých rozhodnutí nezabývaly nad rámec konstatování, že zákon o vodovodech a kanalizacích nestanoví, jakou formu má žádost o připojení mít. V souladu se závěrem žalovaného uvedl, že pro tuto „žádost“ není předepsána žádná zvláštní forma. Jedná se o adresné hmotněprávní soukromoprávní jednání, které lze v souladu s § 559 zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, učinit v libovolné formě. Opačný závěr nelze dovodit ani z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, na který žalobce v žalobě odkazoval. Závěr o existenci žádosti manželů K. o připojení na vodovod nejpozději ke dni 4. 12. 2018 považoval za logický a dostatečně odůvodněný. Z obsahu elektronické komunikace je zjevné, že žalobce požadoval finanční plnění v přímé souvislosti s poskytnutím souhlasu s připojením na vodovod. Pro rozhodnutí nebylo podstatné, zda žalobci vznikl vůči manželům K. nebo některému z nich nárok na peněžité plnění. I kdyby peněžitá pohledávka žalobci po právu vznikla, bylo by v rozporu se zákonem o vodovodech a kanalizacích podmiňovat udělení souhlasu s připojením jejím zaplacením.

[4] Dále krajský soud uvedl, že i druhou spornou skutkovou otázku týkající se kapacitních a technických možností předmětného vodovodu posoudily správní orgány správně. Ze stanoviska provozovatele předmětného vodovodu vyplývalo, že stávající kapacitní a tlakové poměry vodovodního řadu na pozemcích žalobce umožňují připojení navrhovaného rodinného domu poškozených. Z uvedeného zjištění pak správní orgány přiléhavě v kontextu obsahu komunikace mezi K. a žalobcem dovodily, že žalobce požadoval zaplacení finanční částky za připojení k vodovodu, přičemž o jeho nedostatečné kapacitě se nezmínil. Nadto žalobce ve správním řízení nepředložil nic, čím by závěry správních orgánů vyvrátil. K uvedenému uzavřel, že za této situace bylo povinností žalobce souhlas s připojením manželům K. poskytnout. Nedošlo ani k porušení zásady *in dubio pro reo*. Za klíčové považoval, že si správní orgány opatřily důkazy, z nichž bylo lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil. Ničeho na tom nemohl změnit ani žalobcem předložený posudek, neboť neprokazuje stav v rozhodné době. K námitkám směřujícím do aplikovatelnosti zákona o vodovodech a kanalizacích uvedl, že předmětný zákon dopadá nepochybně na všechny vodovody pro veřejnou potřebu, ať již je jejich vlastníkem soukromá osoba nebo veřejný subjekt.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že v řízení nebylo zjištěno, jestli

pokračování

má vodovod dostatečnou kapacitu pro připojení rodinného domu manželů K. Správní orgány pochybily, pokud se spokojily pouze se sdělením společnosti Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava, a.s. ze dne 29. 11. 2021, podle kterého stávající tlakové poměry uvedeného vodovodního řadu umožňují napojení navrhovaného rodinného domu manželů K., neboť toto stanovisko nijak nevyvrací tvrzení stěžovatele, že již uzavřel smlouvy s jinými zájemci o připojení. Současně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že postih je možný pouze v případě, že bylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Zcela pominuly, že se stěžovatel při požadování uhrazení předmětné částky mohl pouze snažit přesvědčit manžele K., aby mu zaplatili příspěvek na zbudování vodovodu, který slíbili, aniž by měl kapacitu pro jejich připojení. Přitom se správní orgány ani nezabývaly tím, že již bylo podáno více žádostí o připojení, u kterých stěžovatel připojení přislíbil. Namítal, že pokud krajský soud dovodil, že pro podání žádosti o souhlas s připojením není zákonem předepsaná forma, a lze ji proto podat neformálně, lze tak učinit i naopak, tedy vyjádřit se k této žádosti neformálním způsobem. Krajský soud ani správní orgány dle jeho názoru nezkoumaly, zda byly již dříve podány (a kdy) jiné neformální žádosti a byla k nim vydána stanoviska stěžovatele případně i jinou než písemnou formou. Správní orgány v této souvislosti nerespektovaly zásadu *in dubio pro reo* a nezjistily řádně skutkový stav. Krajský soud pak pochybil, pokud pro tyto nedostatky napadené rozhodnutí nezrušil. Nad rámec uvedeného soud pochybil, pokud dostatečně nezohlednil posudek Ing. K., který stěžovatel v soudním řízení předložil, neboť krajský soud ani správní orgány neprováděly žádné dokazování k tomu, v kolika případech byla podána žádost o připojení do data rozhodnutí správních orgánů. Nemohly proto dospět k závěru, že stav uvedený v posudku neprokazuje stav k rozhodné době. Stejně tak považoval za nesprávný postup krajského soudu, který vycházel z omezení počtu domů, které zmiňoval stěžovatel před vypracováním posudku (10 domů), neboť vycházel z informace od hasičského záchranného sboru.

[6] Dále namítal, že závěry krajského soudu o tom, že postačí neformální žádost a neformální reakce na ni, jsou neudržitelné. Pokud právní předpisy s žádostí o připojení k vodovodu spojují povinnost vlastníka, aby se vyjádřil do 30 dnů, a tato povinnost dokonce konstituuje skutkovou podstatu přestupku s poměrně značnými sankcemi, pak je na místě, aby taková žádost byla posuzována podle § 45 správního řádu a žádost tedy musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Tomu dle jeho názoru nasvědčuje i to, že vodovodní přípojka je samostatnou stavbou, tudíž se řídí stavebním zákonem. Byl přesvědčen, že nebyla podána žádná žádost o připojení ze strany manželů K.. A pokud podána byla, tak nebylo prokázáno, zda nebyla neformálně ze strany stěžovatele vyřízena s tím, že kapacitní možnosti připojení neumožňují.

[7] Rovněž namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav v kontextu celého případu. Stěžovatel po manželích K. požadoval pouze to, co mu bylo přislíbeno v souvislosti s úhradou nákladů na prodloužení vodovodního řadu. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, že správní orgány postupovaly při správním uvážení v mezích zákona. Namítá také nedostatečnou individualizaci uloženého správního trestu. Dodal, že z hlediska společenské škodlivosti nemůže být bez významu, zda stěžovatel skutečně měl vůči manželům K. pohledávku z minulosti. Zákon o vodovodech a kanalizacích primárně chrání zájemce o připojení před tím, aby vlastník vybíral jakýkoliv příspěvek za to, že bude zájemce připojen. Zdůraznil, že nedopadá na jiné pohledávky plynoucí ze vztahu těchto účastníků.

Ze shora uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je toho názoru, že se důvody kasační stížnosti shodují s žalobními námitkami, resp. s námitkami odvolacími. Odkázal přitom na napadený rozsudek a na napadené rozhodnutí. Měl za to, že napadený rozsudek je zákonný a správný stejně jako napadené rozhodnutí, z uvedeného důvodu navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační argumentace v zásadě jen jinými slovy opakuje argumenty uvedené již v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a stejně tak v žalobě podané u krajského soudu. K tomu je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaně zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58: *„Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být *„jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážít o tomtéž“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Pro úplnost lze dodat, že účelem řízení o kasační stížnosti není obšírně vyvracet opakující se argumentaci stěžovatele, kterou se již dostatečně zabýval krajský soud v napadeném rozsudku.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[13] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

pokračování

č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovateli a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí. Zdejší soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné a liché, a z jakých důvodů žalobu zamítl. Napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

[14] Zdejší soud nepřisvědčil ani namítané vadě řízení před správními orgány. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25. Předmětem sporu je spáchání přestupku podle § 32 odst. 2 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích. K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný i krajský úřad došli ke správným a přezkoumatelným závěrům o tom, že se stěžovatel dožadoval finančního plnění, kterým podmiňoval udělení souhlasu s připojením na vodovodní řad pro veřejnou potřebu v jeho vlastnictví a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody pro plánovanou novostavbu rodinného domu manželů K., čímž měl porušit povinnost uvedenou v § 8 odst. 5 téhož zákona.

[15] Podle § 32 odst. 2 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích *se fyzická osoba jako vlastník vodovodu nebo kanalizace dopustí přestupku tím, že neumožní připojení na vodovod nebo kanalizaci podle § 8 odst. 5.*

[16] Podle § 8 odst. 5 téhož zákona platí, že *vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Připojení vodovodní nebo kanalizační přípojky a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody nebo odvádění i čištění odpadních vod nesmí být podmiňovány vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci vodovodní přípojky na vodovod nebo kanalizační přípojky na kanalizaci hradí osoba, které je*

umožněno připojení. Materiál na odbočení přípojek a uzávěr vodovodní přípojky hradí vlastník vodovodu nebo kanalizace.

[17] Ze správního spisu se podává, že manželé K. požádali v listopadu 2018 stěžovatele o vydání souhlasu s napojením na vodovod a tuto svoji žádost dne 28. 11. 2018 doplnili zasláním situačního výkresu na jeho e-mailovou adresu. Stěžovatel následně dne 4. 12. 2018 prostřednictvím e-mailu požadoval po manželích K. úplatu ve výši 10 000 Kč za zaslání smlouvy o připojení s podmínkami a uvedeným číslem parcely. Tato částka byla na účet stěžovatele zaslána a následně dne 6. 5. 2019 byla stěžovateli zaslána Výzva k zaslání souhlasu s napojením na vodovod. Ze správního spisu se dále podává, že stěžovatel následně požadoval další poplatek za připojení, kdy v odpovědi na výzvu uvedl, že „za připojení na prodloužený řad budu požadovat před podpisem dohody zaplatit převodem na účet, případně v hotovosti při podpisu, 143 000 Kč“. Výzva k udělení souhlasu s připojením byla nadto dne 9. 7. 2020 zaslána stěžovateli i písemně prostřednictvím České pošty. Z vyjádření stěžovatele ze dne 1. 12. 2020 se dále podává, že „protože pan K. neuhradil svůj podíl ani po opakovaných výzvách a řadu roků se o svůj pozemek nestaral, nesekal trávu, nereagoval na moje výzvy, nejevila zájem o napojení, dohodl jsem se na připojení s dalšími zájemci. V současné době je naplánováno tolik staveb, že je kapacita PVŘ zaplněná.“. V reakci na uvedené manželé K. podali podnět k zahájení přestupkového řízení, ve kterém žádali o pomoc ve věci získání souhlasu s napojením na vodovodní řad ve vlastnictví stěžovatele s tím, že vodovodní přípojka je již na jejich pozemku vybudována. Podnět byl dne 11. 1. 2021 postoupen městskému úřadu, a to spolu s přípisem žalovaného ze dne 6. 11. 2020 adresovaným stěžovateli, obsahujícím upozornění na povinnosti vlastníka vodovodu pro veřejnou potřebu podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[18] Na základě shora uvedeného není pochyb o tom, že se ze strany stěžovatele jednalo o požadavek na finanční plnění jako podmínky pro umožnění připojení. O tom svědčí obě stěžovatelova vyjádření, kdy je evidentní, že s ohledem na to, že pan K. nezaplatil „svůj podíl“ na vybudování vodovodu, mu nebyl udělen souhlas. Je nepochybné, že se manželé K. od roku 2018 dožadovali udělení souhlasu s napojením na vodovod stěžovatele, který byl osazen přípojkou z potrubí na hranici pozemku poškozených manželů. S výstavbou rodinného domu na pozemcích manželů K. se přitom počítalo již v době budování vodovodního řadu.

[19] K argumentaci naplněnou kapacitou je pak nutno uvést, že stěžovatel sice tvrdí, že již je kapacita vyčerpána, avšak v době podání žádosti tomuto stavu nic nenásvědčovalo. Vzhledem k tomu, že tvrzení o uzavření dalších dohod před podáním podnětu nebylo stěžovatelem relevantně podloženo, např. odborným posouzením, nebylo možné přisvědčit námitce, že byla naplněna kapacita. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani posudek Ing. Č. K. (autorizovaného inženýra pro vodohospodářské stavby) ze dne 21. 9. 2022, ze kterého je parné, že aktuální provozní tlak ve stávajícím vodovodu v místě napojení nového vodovodu je cca 2,68 barů. Podle obsahu stanoviska vycházel autor z navrhovaného tlaku v nejvyšším místě trasy nového vodovodu 2,11 barů, počtu napojených obyvatel (stávající obyvatelstvo 5 domů x 4 obyv. a navrhovaného přírůstku 2 domy x 4 obyv.). Požadavek na zajištění tlaku 2,11 baru v nejvyšším místě trasy nového vodovodu, za provozního stavu zatížení vodovodu při požárním odběru dle jeho názoru není dodržen. Vzhledem k tomu, že uvedený posudek je z doby 9 měsíců po skončení období, za které byl stěžovatel uznán vinným, neprokazuje stav v rozhodné době. Nadto je vhodné uvážit, z jakého důvodu měl být vodovod zkolaudován na napojení max. 10 domů, přičemž posudek Ing. K. hovoří o naplnění

pokračování

kapacity již při 7 domech. Ani uvedené však nemá vliv na skutečnost, zda v rozhodné době byla či nebyla kapacita vodovodu naplněna a zda se stěžovatel dopustil přestupkového jednání, pokud podmiňoval připojení se zaplacením finanční částky. Krajský soud ze shora uvedených důvodů relevanci tohoto posudku posoudil řádně a dostatečně.

[20] K námitce týkající se kapacitních a technických možností předmětného vodovodu dále zdejší soud uvádí, že krajský soud i správní orgány tuto posoudily správně. Jak poznamenal již krajský soud, správní orgán prvního stupně zařadil mezi podklady rozhodnutí stanovisko provozovatele předmětného vodovodu ze dne 29. 11. 2021, ze kterého vyplývá, že stávající kapacitní a tlakové poměry stávajícího vodovodního řádu na pozemcích stěžovatele umožňují připojení navrhovaného rodinného domu poškozených. Stěžovatel požadoval zaplacení finanční částky, která mohla být uhrazena až s podpisem dohody o připojení k vodovodu, přičemž se o jeho nedostatečné kapacitě nezmiňoval. Navíc by bylo proti smyslu uzavření dohody o připojení, pokud by kapacita byla vyčerpána. Stěžovatel v přestupkovém řízení nepředložil žádné důkazy, které by shora uvedený závěr správních orgánů ohledně kapacitních a technických možností vodovodu zpochybňovaly či vyvracely, a to ani na podporu své verze o dohodách na připojení s dalšími zájemci. Je na místě zdůraznit, že úkolem správních orgánů ve správním řízení je podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To platí zejména v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaného z úřední povinnosti, jako jedné ze základních forem správního trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). Pokud za této důkazní situace správní orgány vyhodnotily, že podmínky § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích byly splněny, tj. že bylo povinností stěžovatele souhlas s připojením manželům K. poskytnout, tak při hodnocení důkazů nevybočily z rámce § 3, § 50 odst. 3 věty druhé (povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost) ani § 50 odst. 4 správního řádu (volné hodnocení důkazů). Nedošlo ani k porušení zásady *in dubio pro reo*. Základním předpokladem pro její použití je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Neznamená to, že by měl správní orgán tuto zásadu použít automaticky vždy, když má k posouzení protichůdné důkazní prostředky nebo když obviněný tvrdí jiné skutečnosti. Klíčové je, že si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, což bylo v posuzované věci splněno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015-71, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 3577/2017 Sb. NSS).

[21] Pokud stěžovatel zpochybňuje samotnou existenci žádosti, nelze ani této námitce přisvědčit. Krajský soud nepochybil, pokud shledal tuto námitku nedůvodnou. Dospěl ke správnému závěru, že skutková podstata přestupku podle § 32 odst. 2 písm. g) ve spojení s § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích předpokládá, že vlastník (provozovatel) vodovodu bude o souhlas s připojením ze strany oprávněných osob požádán, přičemž pro tuto žádost není předepsána žádná zvláštní forma. Nejedná se o procesní podání, na které by dopadal správní řád. Ačkoliv platí, že pro vyřízení žádosti o připojení k vodovodu (kanalizaci) platí pro vlastníka technické infrastruktury speciální 30denní lhůta stanovená v § 161 odst. 1 stavebního zákona, z ničeho nevyplývá, že by vyřizování žádosti podle § 161 odst. 1 stavebního zákona probíhalo v režimu správního řízení, natož že by žádost o připojení musela mít obsahové náležitosti a formu podle § 37 odst. 2 a 4 správního řádu.

Samotný závěr o existenci žádosti manželů K. o připojení na vodovod nejpozději ke dni 4. 12. 2018 je pak zřejmý z komunikace mezi stěžovatelem a poškozenými manželi K. Závěry uvedené krajským soudem považuje zdejší soud za řádně a dostatečně odůvodněné. Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby se stěžovatel snažil domoci zaplacení slíbené částky bez ohledu na zbývající kapacitu vodovodu, je v rozporu se zákonem o vodovodech a kanalizacích, pokud stěžovatel jejím zaplacením podmiňuje souhlas s připojením k vodovodu.

[22] K individualizaci uloženého správního trestu zdejší soud uvádí, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a při jeho ukládání nevybočily z mezí správního uvážení. Správní trest dostatečně odráží, co do intenzity a druhu všechna specifika nejen případu samotného, ale rovněž i pachatele, vše s přihlédnutím k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem případu. Zdejší soud má za prokázané, že stěžovatel podmiňoval souhlas s připojením „přislíbeným“ zaplacením finanční částky. Jak ostatně stěžovatel sám v kasační stížnosti uvádí, zákon o vodovodech a kanalizacích chrání zájemce o připojení před tím, aby vlastník vybíral jakýkoliv příspěvek za to, že bude zájemce připojen.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud řádně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2024

David Hipšr
předseda senátu